

Arrest

nr. 299 997 van 12 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HAENTJENS
H. Hartlaan 56
9160 LOKEREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 augustus 2023 *“waarbij het verblijfsrecht van verzoekster in België wordt ingetrokken en haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is op 3 augustus 2018 in Marokko gehuwd met dhr. M. K., die de Belgische nationaliteit bezit. Ingevolge een negatief advies van het parket van Oost-Vlaanderen van 26 december 2018, werd de erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd op 3 januari 2019.

Op 13 augustus 2021 wordt aan verzoekster een visum gezinshereniging verleend met toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar Belgische echtgenoot. Verzoekster wordt op 17 november 2021 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 19 november 2021 bevalt verzoekster van een kind, A. E. K. Verzoeksters echtgenoot trachtte het kind te erkennen, waarvoor het parket van Oost-Vlaanderen op 3 februari 2023 een negatief advies gaf. De erkenning werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd op 13 februari 2023.

Ingevolge het negatief advies van het parket van Oost-Vlaanderen van 3 februari 2023 wordt verzoekster op 21 februari 2023 gevraagd bijkomende informatie omtrent haar verblijfsstatuut te verschaffen gelet op het lopende onderzoek in het kader van de intrekking van haar verblijf. Verzoekster is niet op deze uitnodiging ingegaan.

Op 24 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij met toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet de verblijfsmachtiging van verzoekster intrekt, aan haar ter kennis gebracht op 31 augustus 2023. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: E. (...) K. (...) Voorna(a)m(en): D. (...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Betrokkene bekam het verblijfsrecht nadat haar op 13.08.2021 een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 06.10.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 17.11.2021 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar vermeende Belgische echtgenoot K. (...) M. (...) ((...)), van Belgische nationaliteit.

Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Marokko op 03.08.2018. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Oost-Vlaanderen op 26.12.2018, na grondig onderzoek negatief te adviseren. Het parket motiveert dit advies als volgt:

"- meneer M. (...) K. (...) kan bij verhoor bij PZ Lokeren op 21/11/2018 niet de concrete datum meedelen waarop het huwelijk heeft plaatsgevonden;

Wat betreft de datum waarop hij haar ten huwelijk heeft gevraagd, blijft de info van meneer beperkt tot "in 2018". Er kunnen door meneer weinig concrete gegevens verstrekt worden.

- tussen beiden is er een leeftijdsverschil van 32 jaar. Meneer verklaart bovendien dat hij geen kinderen meer wil (meneer heeft 3 meerderjarige zonen en 3 meerderjarige dochters uit een vorige relatie). Nochtans is het gezin een hoeksteen in deze cultuur. Dat een jonge vrouw de huwelijksverbintenis aangaat met iemand die geen kinderen meer wil, doet bij mijn ambt ernstige vragen rijzen;

- overeenkomstig de huwelijksakte is mevrouw D. (...) E. (...) K. (...) getrouwd d.m.v. een volmacht afgegeven aan haar vader H. (...) E. (...) K. (...). Zij was dus niet aanwezig op haar eigen huwelijk. Nochtans zal meneer in zijn verhoor op 21/11/2018 meedelen dat mevrouw aanwezig was op het huwelijk;

- meneer K. (...) verklaart dat zijn echtgenote een groot feest in Marokko heeft gegeven waarop hijzelf niet aanwezig was. Nochtans is het vrij traditioneel dat zowel de man als vrouw gezamenlijk een groot feest geven waarop zij beiden aanwezig zijn.

- meneer M. (...) K. (...) legt geen stukken voor waaruit een duurzame levensgemeenschap blijkt;

Ondanks dit negatief advies stelde DVZ ten tijde van het afleveren van het visum (synthesenota dd. 10.05.2021):

"L'avis du Parquet est à relativiser ; il date de 2018 et les éléments me semblent assez faible. La différence d'âge est conforme aux traditions locales ; le mariage n'a pas été conclu par procuration contrairement à ce qu'indique le parquet ; l'absence de fête peut s'expliquer par le fait que l'époux est déjà deux fois divorcé.

Madame est enceinte

Op x.11.2021 werd het kind van mevrouw geboren, ni. E. (...) K. (...) A. (...) ((...)). De heer K. (...) trachtte dit kind te erkennen. Doch ook voor deze erkenning werd een negatief advies verleend door het parket van Oost-Vlaanderen op 03.02.2023. Er wordt gesteld dat het hier gaat om een kind geboren tijdens het huwelijk en er dus geen erkenning dient te geschieden, doch het parket haalt ook de volgende elementen aan:

“Mijn ambt wil hieraan echter toevoegen dat uit het onderzoek dat werd gevoerd door de lokale politie in het kader van de erkenning van het kind, blijkt dat er tevens elementen zijn die een indicatie kunnen zijn van het feit dat betrokkenen niet duurzaam samenleven en ook niet die intentie hebben.

- *er worden bij de onaangekondigde visitatie geen foto's van het koppel of van het kind met de ouders aangetroffen in de woonst;*
- *wanneer er expliciet verzocht wordt om foto's, blijkt dat men geen enkele foto kan voorleggen. Mijnheer verklaart dit als volgt: 'foto's hebben geen nut', 'ik wis regelmatig foto's'. Mevrouw verklaart dat mijnheer 'radicaal tegen foto's is' en dat hij 'in het algemeen niet goed tegen foto's kan';*
- *betrokkenen leggen geen enkel stuk voor dat de relatie aannemelijk maakt of dat aantoonst dat er sprake is van een socio-affectieve band met het kind en van een financiële bijdrage voor mevrouw en/of het kind;*
- *hoewel betrokkenen met het kind worden aangetroffen in de woonst, blijkt mevrouw op een matras naast het kinderbed te slapen in een andere ruimte dan mijnheer, die in de slaapkamer in een twijfelaars slaapt met 1 kussen, waarvan slechts 1 zijde beslapen is;*
- *er is weinig speelgoed aanwezig, dit wordt verklaard door het feit dat het kindje teveel bijt in het speelgoed, wat een eigenaardige verklaring is;*
- *mijnheer heeft zes kinderen uit zijn vorig huwelijk en hij verklaarde ten tijde van het onderzoek naar het huwelijk dat hij geen kinderen meer wilde; dit was een van de redenen om het huwelijk niet te erkennen, naast het algeheel gebrek aan stukken die de relatie aannemelijk maakte;*
- *mijnheer heeft een eigendom in Marokko, doch niet in België. Mijnheer is reeds pensioengerechtigd. Mevrouw zou tot nu toe in zijn huis in Marokko verbleven hebben. Het is geenszins duidelijk of betrokkenen de intentie hebben om een duurzame leefgemeenschap in België of in Marokko op te bouwen, of in geen van beide landen. Mijnheer ontvangt een pensioen van 1532 EUR/maand.*

Daarnaast ligt geen enkel element voor dat aantoonst dat mijnheer de biologische vader kan zijn van het kind: een inreisstempel die aantoonst dat hij op het moment van de conceptie op dezelfde plaats was als de moeder van het kind of een DNA-test.”

Er dient dus te worden vastgesteld dat het parket zowel in 2018 als begin 2023 tot dezelfde conclusie komt dat er niet uit de feiten blijkt dat betrokkenen een duurzame leefgemeenschap beogen.

Los van de analyse van het parket, dient het volgende te worden opgemerkt:

- *Het huwelijk werd nooit in het Rijksregister geregistreerd en dit ondanks het verzoek dat daartoe op 16.10.2018 aan de stad Lokeren werd gericht. Er blijkt niet uit het dossier dat betrokkenen stappen zouden hebben ondernomen om via de familierechtbank de registratie van het huwelijk alsnog af te dwingen en dit ondanks het zéér grote tijdsverloop van nu bijna vijf (!) jaar sedert de datum waarop mijnheer voor de eerste keer de akte ter registratie heeft voorgelegd.*

- *Betrokkene werd op 15.02.2023 uitgenodigd om haar standpunt mede te delen. Deze brief werd haar op 21.02.2023 betekend. Er werd in onze brief onder meer vermeld dat uit haar administratief dossier was gebleken dat haar huwelijk met de heer K. (...) er enkel op gericht zou zijn haar een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Er werd haar medegedeeld dat zij onder meer elementen kon doen gelden met betrekking tot de aard en de hechtheid van de gezinsbanden. Ondanks de kans die haar geboden werd, heeft betrokkene nooit op ons schrijven gereageerd. Zulks werd op 27.03.2023 per mail en op 11.08.2023 telefonisch door de stad Lokeren aan onze diensten bevestigd.*

Betrokkene staat sedert 07.10.2021 ingeschreven op het adres van haar vermeende echtgenoot. Echter het louter feit dat betrokkenen samenwonen kan niet worden beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (RvV nr. 189 065, 28.06.2017: “Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM”).

Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Uit het door het parket gevoerde onderzoeken in 2018 en 2022-2023 blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Voor zover betrokkene zou stellen dat de DVZ eerst het huwelijk zou hebben erkend en nu zou terugkomen op deze erkenning dient te worden opgemerkt dat het feit dat de DVZ reeds eerder een visum voor gezinshereniging en vervolgens een F-kaart toekende aan betrokkene op basis van haar huwelijk niet verhindert dat DVZ alsnog gebruik maakt van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen (RvV 240.055, 26.08.2020, punt 2.1.2 derde paragraaf). In casu werd een eerste advies van het parket van Oost-Vlaanderen geformuleerd op 26.12.2018. Zoals hierboven werd geduid, kende de DVZ het visum gezinshereniging toe op 13.08.2021 omdat destijds werd geoordeeld dat de argumenten van het parket te licht waren en bovendien gedateerd waren. Op 03.02.2023 volgde echter een nieuw advies dat bijkomende elementen bevatte met betrekking tot de aard van de relatie tussen betrokkene en haar vermeende echtgenoot. Deze gegevens werden pas bekend nadat betrokkene reeds een visum gezinshereniging bekam en in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart. Aldus kan de DVZ weldegelijk gebruik maken van haar bevoegdheid om het verblijfsrecht van betrokkene alsnog in te trekken in toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In dit verband werd op 15.02.2023 een onderzoek overgemaakt aan de stad Lokeren. Dit onderzoek werd aan betrokkene betekend op 21.02.2023. Uit communicatie met de stad Lokeren van 27.03.2023 en 11.08.2023 blijkt dat zij nadat haar onze brief werd betekend geen stukken heeft overgemaakt. Zij heeft er dus zelf voor gekozen geen elementen aan te reiken die onze beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Haar verblijfsrecht zal beoordeeld worden op basis van de in het administratief dossier aanwezige stukken.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinstoestand in dergelijke situaties tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. Zoals hierboven reeds werd vermeld is het louter feit dat betrokkene sedert 07.10.2021 ingeschreven staat bij de referentiepersoon geen bewijs dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald.

Betrokkene heeft ook nog een minderjarig kind dat in België verblijft, nl. E. (...) K. (...) A. (...) ((...)). Echter, het verblijfsrecht van het kind werd heden overeenkomstig artikel 74/21 van de wet van 15.12.1980 beëindigd nu het kind zijn verblijfsrecht afleidt van het verblijfsrecht van mevrouw. Er wordt aldus niet aan de gezinscel tussen moeder en kind geraakt. Er blijkt niet uit het dossier dat de intrekking van het Verblijfsrecht van mevrouw het hoger belang van het kind zou schaden. In de veronderstelling dat mevrouw zich zou genoodzaakt zien om samen met haar kind het Rijk te verlaten, waartoe deze beslissing haar geenszins dwingt, dan nog is het niet onredelijk om te stellen dat het kind, gelet op de jonge leeftijd ervan, bijna twee jaar, snel aan een nieuwe omgeving zal kunnen wennen. Voor zover uit de stukken waarover wij beschikken blijkt heeft het kind geen bijzondere noden dewelke een voortgezet verblijf in het Rijk voor het kind en betrokkene zouden rechtvaardigen.

Betrokkene verblijft sedert 06.10.2021 (bijlage 15) in België, nu dus iets minder dan twee jaar, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien mevrouw nog niet zo lang in België verblijft, gezien zij het merendeel van haar leven in Marokko heeft geleefd en gelet op het feit dat zij thans verblijft bij een man van Marokkaanse origine, is het niet onredelijk te stellen dat mevrouw nog voldoende voeling moet hebben met de Marokkaanse samenleving, met de taal de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In welke mate zij er nog over een familiaal netwerk beschikt, blijkt niet uit het dossier. Hoe dan ook heeft betrokkene geen elementen doen gelden met betrekking tot haar sociale, culturele en familiale banden met haar herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van haar verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient te worden gesupprimeerd."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"Het zorgvuldigheidbeginsel (als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur) legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Besluiten die de overheid neemt moeten te allen tijde goed gemotiveerd zijn. Dit betekent dat feiten moeten kloppen en een motivering te allen tijde logisch en begrijpelijk dient te zijn. Een motivering moet daarom feitelijk juist zijn (motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur).

Aan deze beide vereisten voldoet de bestreden beslissing niet wat hierna omstandig wordt aangetoond.

Eerste onderdeel.

De bestreden beslissing vermeldt als overweging :

"Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk.

Ter staving van de aanvraag tot gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Marokko op 03.08.2018. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intentie van betrokkene met het oog op het verwerven van verblijfsrecht."

Deze overweging schendt beide voormelde beginselen :

- *zoals in de bestreden beslissing expliciet werd vermeld werd de op 03.08.2018 in Marokko gesloten huwelijksakte wel degelijk erkend door DVZ ten tijde van het afleveren van het visum; in de bestreden beslissing wordt uit de synthesenota dd. 10.05.2021 van DVZ als volgt geciteerd :*
- *"L'avis du Parquet est à relativiser ; il date de 2018 et les éléments me semblent assez faible. La différence d'âge est conforme aux traditions locales; le mariage n'a pas été conclu par procuration à ce qu'indique le parquet; l'absence de fête peut s'expliquer par le fait que l'époux est déjà deux fois divorcé. Madame est enceinte"*

vrije vertaling: "Het oordeel van het Openbaar Ministerie moet in perspectief worden geplaatst: het dateert uit 2018 en de elementen lijken mij nogal zwak. Het leeftijdsverschil is in overeenstemming met lokale tradities; het huwelijk is niet bij volmacht gesloten, zoals aangegeven door het parket; het

- ontbreken van een feest kan worden verklaard door het feit dat de echtgenoot al twee keer gescheiden is. Mevrouw is zwanger”;
- zoals ook in de bestreden beslissing expliciet wordt vermeld werd de vraag tot erkenning door de heer M. (...) K. (...) van het kind A. (...) door het parket van Oost- Vlaanderen op 03.02.2023 negatief geadviseerd om reden “dat het hier gaat om een kind geboren tijdens het huwelijk en er dus geen erkenning dient te geschieden.”
- deze overweging van het parket van Oost-Vlaanderen van 03.02.2023 is zonder meer een overduidelijke erkenning van het in Marokko op 03.08.2018 gesloten huwelijk tussen verzoekster en de heer M. (...) K. (...)
- als zowel de DVZ op 13.08.2021 als het parket van Oost-Vlaanderen op 03.02.2023 het huwelijk tussen partijen gesloten in Marokko op 03.08.2018 uitdrukkelijk erkenden, faalt de beslissing van 24.08.2023 volkomen in zoverre ze steunt op de overweging : “Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie gelet op de weigerig tot erkenning van het huwelijk”, vermits beide instanties wel degelijk en uitdrukkelijk het huwelijk hadden erkend.

Tegenstrijdige argumenten aanwenden is zowel een miskennen van het zorgvuldigheidsbeginsel als van het motiveringsbeginsel.

Tweede onderdeel.

De bestreden beslissing vermeldt verder als overweging :

“Er dient dus te worden vastgesteld dat het parket zowel in 2018 als begin 2023 tot dezelfde conclusie komt dat er niet uit de feiten blijkt dat betrokkene een duurzame leefgemeenschap beogen”

Deze overweging schendt andermaal beide voormelde beginselen :

- de DVZ heeft het advies van het parket uit 2018 genegeerd en heeft strijdig met dit advies het huwelijk tussen verzoekster en de heer M. (...) K. (...) erkend en op basis hiervan een visum gezinshereniging toegekend op 13.08.2021;
- aldus kan de bestreden beslissing van 24.08.2023 zich niet meer steunen op het advies van het parket uit 2018 zonder strijdig te zijn met de beslissing van 13.08.2021,
- het parket van Oost-Vlaanderen weigerde in zijn advies van 03.02.2023 de erkenning van het kind A. (...) door de heer M. (...) K. (...) om reden “dat het hier gaat om een kind geboren tijdens het huwelijk en er dus geen erkenning dient te geschieden.” Aan dit advies van het parket kan geen andere interpretatie worden verleend als dat het parket afstand nam van zijn advies van 2018 en is de overweging “dat het parket zowel in 2018 als begin 2023 tot dezelfde conclusie komt” hiermee strijdig.

Derde onderdeel.

Verder vermeldt de bestreden beslissing als overweging :

“Los van de analyse van het parket dient het volgende te worden opgemerkt :

- het huwelijk werd nooit in het Rijksregister geregistreerd en dit ondanks het verzoek dat daartoe op 16.10.2018 aan de stad Lokeren werd gericht. Er blijkt niet uit het dossier dat betrokkenen stappen zouden hebben ondernomen om via de familierechtbank de registratie van het huwelijk alsnog afte dwingen...”

Deze overweging schendt beide voormelde beginselen.

Met de bijlage 4 gevoegd bij dit verzoekschrift bewijst verzoekster dat zij een haar echtgenoot wel degelijk een verzoek hebben ingediend bij de familierechtbank met het oog op erkenning in de Belgische rechtsorde van hun in Marokko op 13.08.2018 gesloten huwelijk.

Dat verzoekster en haar echtgenoot hiertoe zijn overgegaan bewijst sluitend dat zij wel degelijk de intentie hadden om duurzaam samen te leven en die intentie hadden vanaf het sluiten van hun huwelijk op 03.08.2018.

Dat verzoekster en haar echtgenoot ook de beslissing tot weigering van de erkenning van het kind A. (...) door de echtgenoot in rechte bestrijden (zie bijgevoegde bijlage 3) kan enkel uitgelegd worden als dat zij de intentie hebben om beiden samen met het kind A. (...) een duurzaam gezin te vormen.

Vierde onderdeel :

De bestreden beslissing overweegt verder :

“Gelet op het voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van de betrokkene en de referentiepersoon niet en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht”

terwijl de DVZ in 2018 en 2021 wel degelijk het huwelijk erkende en op welke beslissing de DVZ redelijkerwijze niet kan terugkomen tenzij door te bewijzen dat verzoekster zich met haar huwelijk een verblijfsrechtelijk voordeel wou verschaffen, welk bewijs er niet is.

De bestreden beslissing miskent in die zin art. 18 Wetboek Internationaal Privaatrecht alsook de beide hoger gemelde rechtsbeginselen.

Vijfde onderdeel

De bestreden beslissing steunt ten dele op het advies dd.03.02.2023 van het parket dat gegeven werd naar aanleiding van de erkenning van het kind A. (...) door de heer M. (...) K. (...). Dit advies wordt integraal weergegeven in de bestreden beslissing.

Dit advies steunt evenwel niet op correcte feiten :

- in de gezinswoning (...) zouden er geen foto's van het koppel of van het kind met de ouders aangetroffen zijn;*

reden hiertoe is dat verzoekster en de heer M. (...) K. (...) als ouders van A. (...), aan foto's geen belang hechten;

- verzoekSTER EN DE HEER M. (...) K. (...) kunnen geen enkel stuk voorleggen dat hun relatie aannemelijk maakt, of dat aantoont dat er sprake is van een socio-affectieve band met het kind, en van een financiële bijdrage voor mevrouw en/of het kind;*

deze bewering was onjuist en werd reeds tegengesproken door de eenvoudige vaststelling dat, sinds haar verblijf in België, verzoekster samenwoont met haar echtgenoot, onafgebroken tot op heden, en dat zij en het kind volledig onderhouden worden door de inkomsten die de heer M. (...) K. (...) ontvangt; verzoekster heeft geen eigen inkomsten, zodat het niet anders kan als dat zij en haar kind door de heer M. (...) K. (...) financieel worden gesteund en onderhouden;

- bij bezoek aan de woning zou vastgesteld zijn dat verzoekster en de heer M. (...) K. (...) een afzonderlijke slaapkamer betrekken;*

de verklaring hiervan is dat het kind A. (...), na zijn geboorte, tijdens de nacht zeer regelmatig wakker werd, en verzorging/voeding nodig had; om de slaap van de echtgenoot niet te storen heeft verzoekster - als voorlopige oplossing - geopteerd voor het betrekken van een afzonderlijke slaapkamer, waarbij A. (...) de nacht doorbrengt bij zijn moeder;

- er was bij het bezoek aan de woning kennelijk weinig speelgoed aanwezig;*

het mag hierbij niet ontgaan dat het kind A. (...) geboren is op 19/11/2021, en de zeer jonge leeftijd die het had op datum van het bezoek, de nog beperkte aankoop van speelgoed verklaarde;

- vervolgens wordt gesteld dat de heer M. (...) K. (...) kinderen heeft uit een vorig huwelijk, en een eigendom heeft in Marokko, en niet in België;*

of de heer M. (...) K. (...) kinderen heeft uit een vorige relatie was terzake niet relevant;

het huis in Marokko behoorde aanvankelijk toe aan de ouders van M. (...) K. (...), van wie hij het na hun overlijden geërfd heeft; dat hij na overlijden van zijn ouders deze woning nooit zelf bewoond heeft bevestigt enkel zijn intentie om, als persoon van Belgische nationaliteit, samen met verzoekster en het kind A. (...) in België te willen blijven wonen,

- verzoekster en de heer M. (...) K. (...) zouden niet de intentie hebben om een duurzame leefgemeenschap op te bouwen, wat evenwel tegengesproken wordt door de vaststelling dat beiden onafgebroken samenwonen, samenleven, en samen gezin vormen sinds de aankomst van verzoekster in België en dit onafgebroken tot op heden*

- er zou geen enkel bewijs voorhanden zijn dat de heer M. (...) K. (...) de biologische vader kan zijn van het kind A. (...);*

terwijl de heer M. (...) K. (...) en verzoester dit foreel tegenspreken en zij bereid zijn door toedoen van een door de rechtbank bevolen medisch onderzoek een DNA onderzoek te laten uitvoeren dat met zekerheid zal aantonen dat de heer M. (...) K. (...) wel degelijk de biologische vader is

Het advies van 03.02.2023 van het parket bevatte derhalve geen feiten die correct en nauwgezet waren onderzocht zodat de bestreden beslissing hierop ook niet kon steunen.”

3.2 In zoverre verzoekster een inhoudelijke kritiek ontwikkelt ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet gezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verweerder motiveert dat artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet *in casu* moet worden toegepast omdat uit de door het parket gevoerde onderzoeken in 2018 en 2022-2023 blijkt dat minstens één van de betrokken huwelijkspartners niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, doch enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Verweerder bemerkt, met toepassing van de artikelen 18, 21 en 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR), dat het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot niet kan worden erkend. Verweerder baseert zijn oordeel hoofdzakelijk op de bevindingen van het parket van Oost-Vlaanderen van 3 februari 2023, waarin wordt gesteld:

“Mijn ambt wil hieraan echter toevoegen dat uit het onderzoek dat werd gevoerd door de lokale politie in het kader van de erkenning van het kind, blijkt dat er tevens elementen zijn die een indicatie kunnen zijn van het feit dat betrokkenen niet duurzaam samenleven en ook niet die intentie hebben.

- *er worden bij de onaangekondigde visitatie geen foto's van het koppel of van het kind met de ouders aangetroffen in de woonst;*
- *wanneer er expliciet verzocht wordt om foto's, blijkt dat men geen enkele foto kan voorleggen. Mijnheer verklaart dit als volgt: 'foto's hebben geen nut', 'ik wis regelmatig foto's'. Mevrouw verklaart dat mijnheer 'radicaal tegen foto's is' en dat hij 'in het algemeen niet goed tegen foto's kan';*
- *betrokkenen leggen geen enkel stuk voor dat de relatie aannemelijk maakt of dat aantoonst dat er sprake is van een socio-affectieve band met het kind en van een financiële bijdrage voor mevrouw en/of het kind;*
- *hoewel betrokkenen met het kind worden aangetroffen in de woonst, blijkt mevrouw op een matras naast het kinderbed te slapen in een andere ruimte dan mijnheer, die in de slaapkamer in een twijfelaars slaapt met 1 kussen, waarvan slechts 1 zijde beslapen is;*

- er is weinig speelgoed aanwezig, dit wordt verklaard door het feit dat het kindje teveel bijt in het speelgoed, wat een eigenaardige verklaring is;
- mijnheer heeft zes kinderen uit zijn vorig huwelijk en hij verklaarde ten tijde van het onderzoek naar het huwelijk dat hij geen kinderen meer wilde; dit was een van de redenen om het huwelijk niet te erkennen, naast het algeheel gebrek aan stukken die de relatie aannemelijk maakte;
- mijnheer heeft een eigendom in Marokko, doch niet in België. Mijnheer is reeds pensioengerechtigd. Mevrouw zou tot nu toe in zijn huis in Marokko verbleven hebben. Het is geenszins duidelijk of betrokkenen de intentie hebben om een duurzame leefgemeenschap in België of in Marokko op te bouwen, of in geen van beide landen. Mijnheer ontvangt een pensioen van 1532 EUR/maand.

Daarnaast ligt geen enkel element voor dat aantoonst dat mijnheer de biologische vader kan zijn van het kind: een inreisstempel die aantoonst dat hij op het moment van de conceptie op dezelfde plaats was als de moeder van het kind of een DNA-test.”

Daarnaast merkt verweerder nog het volgende op:

“- Het huwelijk werd nooit in het Rijksregister geregistreerd en dit ondanks het verzoek dat daartoe op 16.10.2018 aan de stad Lokeren werd gericht. Er blijkt niet uit het dossier dat betrokkenen stappen zouden hebben ondernomen om via de familierechtbank de registratie van het huwelijk alsnog af te dwingen en dit ondanks het zéér grote tijdsverloop van nu bijna vijf (!) jaar sedert de datum waarop mijnheer voor de eerste keer de akte ter registratie heeft voorgelegd.

- Betrokkene werd op 15.02.2023 uitgenodigd om haar standpunt mede te delen. Deze brief werd haar op 21.02.2023 betekend. Er werd in onze brief onder meer vermeld dat uit haar administratief dossier was gebleken dat haar huwelijk met de heer K. (...) er enkel op gericht zou zijn haar een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Er werd haar medegedeeld dat zij onder meer elementen kon doen gelden met betrekking tot de aard en de hechtheid van de gezinsbanden. Ondanks de kans die haar geboden werd, heeft betrokkene nooit op ons schrijven gereageerd. Zulks werd op 27.03.2023 per mail en op 11.08.2023 telefonisch door de stad Lokeren aan onze diensten bevestigd.”

Verweerder voert aan dat de Marokkaanse huwelijksakte op zich niet vervalst is, maar het huwelijk wel onder valse voorwendsels is aangegaan. Verzoekster heeft deze huwelijksakte voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen. Hij besluit dat verzoekster op onrechtmatige en frauduleuze wijze beroep heeft gedaan op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om een verblijfsrecht te verkrijgen.

In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan gelezen worden: “Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden. Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit *fraus omnia corrumpit*: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).” (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10) (Cf. RvS 15 januari 2020, nr. 246.628).

Uit het voormelde blijkt dus dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet de neerslag vormt van het principe “*fraus omnia corrumpit*”. De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (cf. Cass. 9 oktober 2007). Het beginsel bestaat dus uit twee cumulatieve bestanddelen, met name een foutieve gedraging (objectief criterium) én een intentie om te schaden of winst te behalen (subjectief criterium).

De Raad benadrukt dat het bij toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet aan verweerder toekomt te bewijzen dat verzoekster inderdaad op frauduleuze wijze haar verblijfsrecht heeft bekomen. Verweerder mag zich daarbij steunen op het onderzoek van het parket en de beslissing van de ambtenaar

van de burgerlijke stand om tot zijn oordeel inzake de toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet te komen.

Verzoekster acht het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden onder meer omdat verweerder in eerste instantie haar huwelijk erkend heeft en haar een visum gezinshereniging heeft afgegeven. De Raad bemerkt dat dit enkele feit geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Immers werd er aan verzoekster een visum gezinshereniging en een F-kaart afgegeven in 2021. Dit neemt niet weg dat verweerder, op basis van nieuwe elementen, alsnog kan besluiten de verblijfsmachtiging van verzoekster in te trekken overeenkomstig artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet omdat verzoekster met frauduleuze voorwendsels deze machtiging heeft bekomen. Het negatief advies van het parket, waarop het onderzoek van verweerder steunt, dateert slechts van 3 februari 2023. Deze elementen waren nog niet bekend ten tijde van het afleveren van de F-kaart in 2021. Nergens uit de Vreemdelingenwet volgt dat verweerder in een dergelijke situatie geen toepassing zou mogen maken van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet louter omdat hij voordien reeds een verblijfsmachtiging heeft verleend.

Voorts stelt verzoekster dat in het negatief advies van het parket van 3 februari 2023 wordt gesteld dat haar zoontje een kind is dat tijdens het huwelijk werd geboren waardoor geen erkenning dient te geschieden. Volgens verzoekster volgt hieruit dat het parket het huwelijk uitdrukkelijk erkent. Deze redenering kan niet worden gevolgd. Het negatief advies luidt immers als volgt: *“mevrouw kreeg een visum D en vervolgens een F-kaart, waardoor zij een verblijfsrecht verwierf op basis van het huwelijk. Dit impliceert dat minstens 1 administratieve overheid, met name Dienst Vreemdelingenzaken, dit huwelijk heeft erkend, en het kind dus een huwelijkskind betreft dat niet erkend kan worden (cf vermoeden van vaderschap art. 315 e.v. B.W.). Mijn ambt adviseert om niet over te gaan tot de vaderlijke erkenning, aangezien betrokkenen volgens hun personeel statuut gehuwd zijn, en het huwelijk minstens door één administratieve overheid (DVZ) erkend werd. Aangezien het kind geboren is tijdens het huwelijk, is het een huwelijkskind, en kan niet meer worden overgegaan tot vaderlijke erkenning door de echtgenoot van de moeder. Mijn ambt wil hieraan echter toevoegen dat uit het onderzoek dat werd gevoerd door de lokale politie in het kader van de erkenning van het kind, blijkt dat er tevens elementen zijn die een indicatie kunnen zijn van het feit dat betrokkenen niet duurzaam samenleven en ook niet die intentie hebben.”*

Hieruit volgt dat de vaderlijke erkenning niet kan geschieden omdat het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot door minstens één administratieve overheid is erkend. Dit impliceert dat het kind van verzoekster, dat geboren werd na afsluiten van het huwelijk, wordt geacht geboren te zijn uit het huwelijk met haar echtgenoot. Dit heeft geen enkel uitstaans met het feit of het parket het huwelijk op zich al dan niet erkent, zoals verzoekster wel laat uitschijnen. Sterker nog, het parket kant zich in zijn advies van 3 februari 2023 uitdrukkelijk tegen de erkenning van het huwelijk daar het van oordeel is dat de huwelijkspartners geen duurzame samenleving beogen. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat het parket haar huwelijk uitdrukkelijk zou erkennen.

Waar verzoekster in het kader van haar verzoekschrift slechts voor het eerst aanvoert dat zij en haar echtgenoot een beroep hebben ingediend bij de familierechtbank gericht tegen de weigering tot erkenning van hun huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand, bemerkt de Raad dat uit de bijgevoegde stukken blijkt dat dit beroep slechts werd ingediend op 12 september 2023. De bestreden beslissing dateert echter van 24 augustus 2023, waardoor verweerder hiermee ten tijde van het nemen van deze beslissing uiteraard geen rekening kon houden. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). Ook dient te worden opgemerkt dat verzoekster en haar echtgenoot op 10 maart 2023 een beroep hebben ingesteld tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om haar echtgenoot niet in te schrijven als vader van haar kind in de registers, doch slechts nadat ze door verweerder in kennis werd gesteld van het feit dat er een onderzoek liep in het kader van de intrekking van haar verblijfsrecht. Deze brief werd aan verzoekster betekend op 21 februari 2023. Uit dit enkele feit kan bezwaarlijk blijken dat verzoekster en haar echtgenoot de intentie hebben om samen met hun kind een duurzaam gezin te vormen.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing tevens een schending uitmaakt van artikel 18 van het WIPR. Er dient te worden gewezen op artikel 39/1, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hierboven gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, is gebonden door het voorwerp van het beroep, zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een vreemdeling voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr.Cass. 1986- 87, 1046).

De Raad dient tevens het middel, dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering, te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (cf. Cass. 27 november 1952, Arr.Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Zo kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid, dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De wetgever heeft in artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR uitdrukkelijk gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat de voorgelegde buitenlandse akte niet kan worden erkend in België (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). De kritiek van verzoekster aangaande het negatief advies van het parket van 3 februari 2023 – met name dat zij en haar echtgenoot als ouders aan foto's geen belang hechten; dat zij en haar kind volledig onderhouden worden door haar echtgenoot en zij zelf geen inkomen heeft; dat zij en haar echtgenoot een afzonderlijke slaapkamer betrekken omdat hun zoon 's nachts vaak wakker wordt en ze de slaap van haar echtgenoot niet wil verstoren; dat er weinig speelgoed in de woning aanwezig is omdat hun zoon nog heel jong is; dat ze beiden bereid zijn een DNA onderzoek te laten uitvoeren en dat het gegeven dat haar echtgenoot volwassen kinderen uit een vorig huwelijk alsook een woning in Marokko heeft *in casu* irrelevant is – is dan ook niet dienstig in het kader van de huidige beroepsprocedure.

Er kan worden besloten dat verzoekster geen schending van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel aantoot in het licht van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. Het eerste middel is dan ook ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van haar tweede middel, zet ze het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel

De bestreden beslissing overweegt als volgt :

“Betrokkene staat sedert 07.10.2021 ingeschreven op het adres van haar vermeende echtgenoot. Echter het louter feit dat betrokkenen samenwonen kan niet worden beschouwd als een bewijs van een gezinsleven.”

Verzoekster en haar echtgenote de heer M. (...) K. (...) wonen samen sedert de aankomst van verzoekster in België op het adres (...) te 9160 Lokeren. Sedert zijn geboorte woont ook het kind A. (...) bij zijn beide ouders op voormeld adres. Zowel verzoekster als A. (...) worden financieel ten volle ondersteund door de inkomsten van de heer M. (...) K. (...) die hierdoor zowel zijn echtelijke als vaderlijke verplichting van onderhoud en bijstand nakomt. Het gezin van verzoekster is wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven met een effectief beleefde partnerrelatie in de zin van art.8 EVRM.

Het beslissen tot beëindigen van een verblijf in België door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van een langdurig legaal verblijvende vreemdeling - in casu verzoekster - vormt een inmenging in zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven, beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). In zo'n geval moet DVZ een zorgvuldige afweging maken tussen enerzijds het belang van betrokkene bij de uitoefening van zijn privéleven in België, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. DVZ mag zich bij die belangenafweging niet beperken tot het gezinsleven van de betrokkene, maar moet ook rekening houden met het privéleven.

(zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in RvV arrest nr. 205.020 van 7 juni 2018, met verwijzing naar vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM)).

Het gegeven dat verzoekster niet zou gereageerd hebben op de haar toegezonden brief van 15.02.2023 is op zich een onvoldoend argument om ertoe te besluiten dat verzoekster met haar huwelijk zich een verblijfsvoordeel wou toeëigenen.

Tweede onderdeel

In de bestreden beslissing wordt gesteld :

“Betrokkene heeft ook nog een minderjarig kind dat in België verblijft nl. E. (...) K. (...) A. (...) ((...)). Echter, het verblijfsrecht van het kind werd heden overeenkomstig art. 74/21 van de wet van 15.12.1980 beëindigd nu het kind zijn verblijfsrecht afleidt van het verblijfsrecht van mevrouw. Er wordt aldus niet aan de gezinscel tussen moeder en kind geraakt.”

Zowel verzoekster als de heer M. (...) K. (...) zijn formeel dat laatstgenoemde de biologische vader is van het kind A. (...) en wat in het kader van de gerechtelijke procedure gekend onder (...) zal aangetoond worden op basis van een DNA onderzoek dat door beiden is gevorderd geworden (zie bijlage 3).

Van bij zijn geboorte kent het kind A. (...) de heer M. (...) K. (...) als zijn vader en bestaat er tussen beide een intense affectieve band. Tot de gezinscel waarvan sprake in de bestreden beslissing behoort uiteraard ook de heer M. (...) K. (...) als vader en deze gezinscel wordt op niet te verantwoorden wijze uiteengehaald door de bestreden beslissing.

De beslissing miskent op ontoelaatbare wijze het privéleven - het gezinsleven van zowel verzoekster als van het kind A. (...).

Derde onderdeel

Verder wordt in de bestreden beslissing overwogen :

“Gezien mevrouw nog niet zo lang in België verblijft, gezien zij het merendeel van haar leven in Marokko heeft geleefd en gelet op het feit dat zij thans verblijft bij een man van Marokkaanse origine, is het niet onredelijk te stellen dat mevrouw nog voldoende voeling moet hebben met de Marokkaanse samenleving, met de taal de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In welke mate zij er nog over een familiaal netwerk beschikt blijkt niet uit het dossier.”

Door haar huwelijk met de heer M. (...) K. (...), die de Belgische nationaliteit heeft, en het samenleven met hem sinds 13.08.2021 tot heden, met de geboorte van het kind A. (...) in België op x.11.2021, heeft verzoekster onbetwistbaar blijk gegeven van haar bedoeling om in België een volwaardig en duurzaam gezinsleven uit te bouwen. Verzoekster heeft geopteerd om vooralsnog huismoeder te blijven met het oog op de opvoeding en ontplooiing van het kind A. (...). Zij is financieel afhankelijk van de inkomsten van

haar echtgenoot. Bij terugkeer naar Marokko valt zij zonder inkomsten en zonder huisvesting noch kan zij er terugvallen op een familiaal netwerk dat haar in dezelfde mate kan ondersteunen.

Hierbij dient benadrukt dat het kind A. (...) geen enkele binding heeft met Marokko doordat hij geboren is in België en er sinds zijn geboorte ook onafgebroken heeft verbleven."

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert aan dat ze een gezinsleven onderhoudt met haar echtgenoot en hun zoontje. De Raad stelt echter vast dat de erkenning van hun huwelijk door middel van de huidige bestreden beslissing wordt geweigerd, omdat na onderzoek door het parket is gebleken dat de intentie van de huwelijkspartners er kennelijk niet op is gericht een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is *in casu* dan ook geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de echtgenoten in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster slaagt er met haar summier betoog niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Bijgevolg maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat de gemachtigde er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het gezinsleven met haar minderjarige kind, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat het verblijfsrecht van dit kind overeenkomstig artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet werd beëindigd, nu het kind zijn verblijfsrecht afleidt van zijn moeder. Er wordt aldus niet aan de gezinscel tussen verzoekster en haar kind geraakt. Verweerder motiveert verder nog dat niet blijkt dat de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster het hoger belang van het kind zou schaden. Verzoekster brengt hiertegen in dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zonder inkomsten en huisvesting zal vallen. Ze stelt dat ze er niet kan terugvallen op een familiaal netwerk dat haar in dezelfde mate kan ondersteunen. Met een dergelijk vaag en algemeen betoog, dat geenszins wordt ondersteund door enig bewijsmiddel, slaagt verzoekster er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

Waar verzoekster ten slotte aan de Raad vraagt om de procedure te schorsen tot de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde een definitief vonnis heeft gevelde herhaalt de Raad dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). Het vonnis van de rechtbank kan de uitspraak van de Raad op generlei wijze beïnvloeden aangezien de wettigheid dient te worden beoordeeld op het moment van het nemen van de beslissing en in functie van de gegevens waarover het bestuur op dat ogenblik kon beschikken. Verzoekster toont geen belang bij haar vraag om de procedure te schorsen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN